

der vil være mangfoldige Grænsetilfælde, hvor man ikke kan afgøre det, og hvor den Vurdering, som foregaar for Fogeden til Auktionsefterretning, meget let kan vise sig uholdbar, naar Genstandene komme til Auktion. Det forekommer mig derfor betænkeligt at give en Regel som denne, at Retsafgiften kun bliver at betale i de af mig nævnte Tilfælde. — I Forbindelse dermed staar saa, at i disse Tilfælde kan der ikke afkræves Rekvirenten Forudbetaling af Afgiften, hvad der ellers er Lovens almindelige Regel, men der skal kun kræves Sikkerhedsstillelse for „det i § 23 ommeldte Afgiftsansvar“. Det er, saa vidt jeg har set, det eneste Tilfælde, hvor denne Lov kræver Sikkerhedsstillelse, og der staar ikke noget nærmere om, hvori denne Sikkerhedsstillelse skal bestaa. Nu ere Afgifterne i mange Tilfælde ikke ret store, det er en egen Sag at skulle stille Sikkerhed for et Beløb af maaske en halv Snes eller en Snes Kroner, og der staar ikke noget om, hvornaar det skal afgøres, hvornaar Auktionen skal afholdes, hvor længe det kan vare, inden Udlæggenstandene blive forauktionerede, og hvornaar Sikkerheden kan blive tilbagebetalt. Og i Forbindelse dermed staar, at Sikkerhedsstillelsen skal gælde „for det i § 23 ommeldte Afgiftsansvar“. Men naar man ser paa § 23, er der ikke der Tale om noget særligt Afgiftsansvar, og jeg tror nok, at det ved Udarbejdelsen her paa Grund af den Forandring, jeg før nævnede, som Regeringen har foretaget med Hensyn til § 21, er overset, at den Henviisning, som fandtes i Proceskommissionens Forslag til § 14 i dens Forslag, er noget andet end det, som her foreligger ved Henviisningen til § 23. Jeg tror derfor, at det er ret hensigtsmæssigt at tage under Overvejelse, om man ikke skal gøre en Forandring heri.

Dernæst vil jeg med Hensyn til denne § 23, som jeg nævnede, bemærke, at der staar, at hvis Fogeden nægter at fremme Forretningen, skal der betales $\frac{2}{5}$ af den almindelige Retsafgift. Det er Hovedregelen, som i og for sig stemmer med, hvad der ellers er bestemt i Loven, nemlig at Afgiften skal betales forud. Men saa staar der i § 22, at Afgiften nedsættes til det halve, saafremt det for Fogeden, inden han begiver sig paa Vej for at foretage Forretningen, oplyses, at Rekvirenten er fyldstgjort. Det kan nu alt sammen være meget godt med denne Nedsættelse til det halve, det billiger jeg ganske. Men der mangler, synes jeg, en Bestemmelse om, hvad der skal ske i det Tilfælde, at Fo-

gedens Nægtelse omstødes ved Appel, om der i saa Tilfælde for den Fogedforretning, han saa bliver pligtig at foretage, skal betales nyt Gebyr, eller der skal ske et Fradrag af det, som allerede er betalt. Det forekommer mig, at en Bestemmelse derom vil være paa sin Plads, for at der ikke senere skal opstaa Strid.

I § 24 tales om, at naar Eksekution begæres efter flere Domme hos en Skyldner eller efter samme Dom hos flere Skyldnere, skal der beregnes Afgift særskilt for hvert Eksekutionsgrundlag eller hver af de paagældende Skyldnere. Det er som Hovedgrundsætning fuldkommen rigtigt, men der er Tilfælde, hvor det er ganske urimeligt og ganske stødende, og de Tilfælde ere ikke forudsete i denne Afgørelse. Det er de Tilfælde, hvor flere Samejere have ved samme Pantebrev pantsat en Ejendom. Der er flere Skyldnere, og naar der er gjort Eksekution i denne Ejendom, gøres den hos flere Skyldnere. Der skulde altsaa efter Ordene betales lige saa mange Gange Gebyr, som der er Medejere af den Ejendom, og det vilde dog være ganske unaturligt.

Dernæst vilde jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til det 11te Kapitel. Det er som bekendt blevet sat ind i Loven om Rettens Pleje, at Stævningsmændene skulle være forpligtede til efter Forkyndelsen at sende Stævningen eller Klagen, eller hvad det nu er, tilbage til Rekvirenten. Det forekommer mig, at det vilde være heldigt, om det blev sagt her i Loven, at de ikke ere berettigede til at forlange særlig Betaling derfor, thi Loven lyder saaledes, at det her bestemte Gebyr er for Forkyndelsen, men der er ikke nogen Henviisning til den Bestemmelse, hvorefter de skulle gøre det andet. Det er jo imidlertid en mindre Ting. Men derimod er der rigtignok, forekommer det mig, en Mangel, som er meget væsentlig, og som vistnok bør afhjælpes. Det er den, at der i § 62 er Tale om, at en Stævningsmand skal have Gebyr beregnet efter „hver løbende Strækning paa 4 Kilometer, han har at befordre sig“. Hvorledes skal det gaa for sig? Skal Stævningsmanden gaa med et Maal i Lommen og regne ud, hvor mange Kilometer han skal bevæge sig? Og hvorledes skal man kontrollere, om det er rigtigt eller ikke? Men fremfor alting, hvorledes skal Rekvirenten have nogen som helst Forestilling om, hvor langt den indstævnte bor fra den, der er Stævningsmand? Jeg tænker mig f. Eks., at jeg vil sende en Højesteretsstævning til Jylland og sender den til